

ตายแล้วเกิด

หลวงพ่อกุศล สุวานิโย

ณ โอกาสนี้จะได้บรรยายธรรมะอันเป็นคำสอนของพระ
สมเด็จพะสัมมาสัมพุทธเจ้า เพื่อเป็นแนวทางปฏิบัติ เรามาฟัง
ธรรมเพื่อให้ความรู้ เพื่อจะได้นำไปปฏิบัติ ดังนั้นถ้าเราฟังธรรม
ไปด้วย นั่งปฏิบัติไปด้วยจะดีมัย ถ้าดีก็เชิญท่านกำหนดจิต ทำ
สมาธิในท่าที่ท่านเห็นว่าสบาย นั่งขัดสมาธิขาขวาทับขาซ้าย มือ
ขวาวางทับมือซ้าย ตั้งกายให้ตรง ดำรงสติให้มั่น กำหนดจิตให้มี
อารมณ์สิ่งรู้ สติมีสิ่งระลึก

ท่านผู้ใดจะกำหนดอารมณ์อะไรก็ได้ ไม่ขัดข้องตามที่ตัว
ชำนาญและคล่องตัว เคยภาวนาพุทโธก็พุทโธไป กำหนดลม
หายใจออกเข้าก็กำหนดไป สัมมาอรหัง ยุบหนอพองหนอกก็
กำหนดไป หรืออารมณ์อื่นๆที่ท่านถนัดใจก็ว่ากันไปไม่ขัดข้อง
เพราะธรรมชาติของจิตถ้ามีอารมณ์สิ่งรู้แล้วเรามีสติควบคุมรู้อยู่
ให้จิตมีสิ่งรู้ ได้ชื่อว่าเป็นการปฏิบัติสมาธิ และไม่จำเป็นจะต้อง
ไปบังคับจิตให้หยุดนิ่ง เพียงแต่หาอารมณ์มาป้อนให้จิตของเรา

นึกบิรกรรมภาวนา หรือพิจารณาอยู่เท่านั้น แต่หากท่านผู้ใด จิต
ของตนสามารถหาอารมณ์มาป้อนให้ตัวเองได้ คือมีความคิด
ปรุงแต่งขึ้นมาเอง ให้กำหนดทำสติรู้อยู่ที่ความคิด ทุกขณะจิต
ทุกลมหายใจ ไม่ต้องไปฝืนกฎธรรมชาติ

ธรรมชาติของจิตย่อมมีความคิดเพราะความคิดเป็นอาหาร
ของจิต ธรรมชาติของจิตย่อมบริหารตนเอง ความคิดเป็นการ
บริหารจิต ผู้ปฏิบัติธรรมจะเอาดีกับความคิดกับการบริหารจิต
กับการที่จิตบริโภคอาหารต้องปฏิบัติตนให้มีสติสัมปะชัญญะที่รู้
พร้อมอยู่ทุกขณะจิตที่มีความคิดหรือจิตว่าง นี้เคล็ดลับสำคัญ
ของการปฏิบัติธรรมอยู่ที่ตรงนี้

และท่านทั้งหลายไม่จำเป็นจะต้องไปกังวลในการที่จะละ
กิเลสที่มีอยู่ในจิตของตนเอง โลก โกรธ หลง ไม่มีใครในโลกนี้
สามารถที่จะขจัดหรือละได้โดยเจตนาอย่างไม่มีเหตุผล หรือ
อย่างไม่มีพลังผลักดัน สมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้าละกิเลสโลก
โกรธ หลงนั้นเป็นเพียงโวหารการพูดเท่านั้น แต่แท้ที่จริง คือ
สมาธิ ปัญญา นั้นตัวสำคัญ ที่เราฝึกฝนอบรมให้มีพลังพร้อม

ศีลก็ให้เป็น**อธิศีล** สมาธิก็ให้เป็น**อธิจิต** ปัญญา ก็เป็น**อธิ**

ปัญญา

ศีลเป็นอธิศีลนั้นเป็นอย่างไร ในขั้นต้นเราตั้งเจตนางดเว้นจากโทษนั้นๆตามที่นักปราชญ์มีพระพุทธเจ้าบัญญัติไว้ว่าทำลงไปแล้วมันเป็นบาป เช่นการฆ่า การลัก การขโมย จู้ปล้น ประพฤติกาเมสุมิจฉาจาร มุสาวาท สุราเป็นต้น เราตั้งเจตนางดเว้น งดเว้นปฏิบัติจนกระทั่งคล่องตัว จนชำนาญจนรู้สึกว่ากาย วาจา และใจ จิตของเรามีความเป็นปกติ กายก็เป็นปกติคือไม่ฆ่า ไม่เบียดเบียน ไม่ข่มเหง ไม่รังแก วาจาก็เป็นวจีสุจริต ส่วนจิตก็มีแนวโน้มที่ดำรงอยู่ในความเป็นปกติซึ่งเป็นพลังแห่งศีล ซึ่งจะนำไปเองโดยอัตโนมัติ เราจะตั้งใจมีศีล ศีลก็มี ไม่ตั้งใจมีศีล ศีลก็มี แต่เจตนาก็มีศีล ไม่เจตนาก็มีศีล เพราะใจเป็นตัวปกติแล้ว กาย วาจาก็กลายเป็นตัวปกติ เป็นเองทุกอย่าง

เมื่อศีลมีความเป็นปกติ จิตสมาธิเพราะอาศัยความเป็นปกติ กาย วาจา ก็เป็นศีล เป็นตัวปกติ ก็สนับสนุนให้จิตเป็นปกติขึ้นมาด้วย ในเมื่อจิตเป็นปกติ ตัวปกตินั้นแหละคือศีล **ศีล**

นะ สุกติง ยันติ ถ้าจิตเป็นปกติ สุขมั้ย ดูให้ดีสิ **สีเล นะ นิพพุติง ยันติ** ถ้าจิตเป็นปกติแล้ว มีสุขมั้ย ดับทุกข์ได้หรือไม่ เพราะกายวาจาและใจของเราเป็นปกติ เรามีศีล ความหวาดระแวงภัยต่างๆก็ดับไป ความกลัวตายก็ดับไป กลัวคนอื่นจะมาประทุษร้ายทำร้ายตัวเองก็ดับไป เรียกว่ามันดับสิ่งที่หวาดกลัว

ในตอนต้นๆมันดับสิ่งที่หวาดกลัวก่อน แต่เมื่อจิตหรือสมาธิกลายเป็นอธิจิต จิตมีความมั่นคง มั่นคงต่อการที่จะประพฤติปฏิบัติดำเนินไปสู่ความเกิดสติปัญญา รู้แจ้งเห็นจริง ซึ่งจะ
เป็นไปเองโดยอัตโนมัติ สมาธิที่เป็นไปเองโดยอัตโนมัติ สังเกตได้หรือยังว่า สมาธิอัตโนมัติ มันเป็นอย่างไร ในเมื่อจิตเป็นสิ่งที่
เป็นปกติ สติสัมปะชัญญะก็รู้พร้อมอยู่ที่จิต สมาธิเป็นกิริยาของจิต เมื่อจิตเป็นปกติแล้ว จิตสงบ ความสงบเพิ่มพลังงานขึ้นเป็นความมั่นคง ความมั่นคงที่ไม่รู้จักเสื่อมถอยสามารถที่จะทำจิตของเราให้มีความเป็นสมาธิอยู่ตลอดเวลา

เราจะนั่งสมาธิมันก็เกิด ไม่นั่ง...สมาธิมันก็เกิด บางทีเดินผิวปากไปเฉยๆ สมาธิมันก็เกิด บางทีหูได้ยินเสียงอะไร ได้ยิน

เสียงชาวบ้านเคঁาคำกันอยู่ข้างถนนโน่น หูมันได้ยิน จิตมันรับ
เอามาพิจารณาถึงความดีและความชั่ว แล้วมันจะปลงตกลงไป
ว่า สัตว์ทั้งหลายยังขัดข้องหมองใจกัน ยังทะเลาวิวาทกันเพราะ
กฎของกรรม แล้วจิตมันจะรู้แจ้งเห็นจริงลงไป มันจะเกิดความ
สงบเป็นสมาธิ ทั้งที่เราไม่ได้ตั้งใจ ธรรมชาติของจิตที่เราฝึก
สมาธิจนคล่องตัว จนชำนาญชำนาญแล้ว จงสังเกตให้ดี เคঁาคำจะเป็น
สมาธิได้ตลอดเวลา ยืน เดิน นั่ง นอน กิน ดื่ม ทำ พูดและคิด มี
สมาธิอยู่ตลอดเวลา เพราะตัวสติสัมปะชัญญะตัวนี้ปรากฏ
เด่นชัดอยู่ทุกขณะจิต จิตมีการเตรียมพร้อมอยู่ตลอด

ดังนั้นสมาธิจึงสามารถบังเกิดขึ้นได้ทุกขณะจิต ทุกลม
หายใจ เมื่อจิตมีความมั่นคงคือสมาธิ และมีสติรู้พร้อมอยู่ที่จิต
ทุกขณะจิต อะไรเกิดขึ้นก็รู้ อะไรดับไปก็รู้ อะไรเกิดขึ้นมาเป็นสิ่ง
ที่เป็นบุญเป็นกุศลก็รู้ สิ่งใดที่จะเป็นเหตุแห่งความสุข สิ่งใดจะ
เป็นเหตุแห่งความทุกข์ จิตก็รู้เพราะมีสติ สติตัวที่มีพลังงานแก่
กล้าเช่นนั้นเองจะสามารถกำหนดรู้ทุกสิ่งทุกอย่างภายในจิตของ
เราเนี่ย ให้รู้แจ้งชัดเจนลงไปว่าสิ่งนี้เป็นบาปอกุศล สิ่งนี้เป็นบุญ

เป็นกุศล สิ่งนี้ควรประพฤติ สิ่งนี้ควรปฏิบัติ สิ่งนี้ควรปล่อย สิ่งนี้
ควรวาง สิ่งนี้ควรละเว้น ซึ่งเค้าจะมีปัญญาพิจารณารอบรู้ของ
เค้าไปเอง นั่นก็คือตัวปัญญาที่เกิดจากสมาธิ

ถ้าเรามีสติสัมปะชัญญะกำหนดจดจ้องรู้อยู่ที่จิตของเรา
แล้วก็มีสติควบคุมอยู่ เรายังจะค่อยรู้จักความจริง รู้ความจริงของ
กายและใจของเรา รู้ความจริงของสถานการณ์และสิ่งแวดล้อม
เวลานี้ถ้านั่งอยู่ กายของท่านก็ปรากฏในความรู้สึก จิตของท่าน
ก็รู้อยู่ที่กาย มองเห็นกายวิยัง ในเมื่อเรามองเห็นว่ากายของเรา
ยังมีปรากฏอยู่ในความรู้สึก เราเห็นอะไรบ้าง

ความเหน็ดเหนื่อยในการนั่ง ความสบายในการนั่ง ความ
ทุกข์ที่เกิดเพราะการนั่งทรมาณนาน อันนั้นเรียกว่าเวทนา เวทนา
เกิดที่ไหน เกิดที่กาย เวทนาทุกข์ก็เกิดที่กาย เวทนาสุขก็เกิดที่
กาย เวทนาที่เป็นกลางๆ อพฺยาคตา เวทนาจึงเกิดที่กาย รวม
ความแล้วว่า ความทุกข์ทั้งหลายเกิดที่กาย ความสุขทั้งหมดเกิด
ที่กาย ความอยากได้อยากดี อยากมีอยากเป็น ความทะเยอ

เสียดาย เพราะเรายึดว่าเป็นเจ้าของ ข้ออุปมาอุปไมยอันนี้ก็
เหมือนกัน ใจที่จิตของเรายึดกายนี้ว่าเป็นบ้านของตัวเอง ยึด
จนกระทั่งว่า เป็นตัวของตัวเอง ในเมื่อยึดเข้าถึงส่วนลึกของจิต
ของใจ มันถอนไม่ขึ้นเพราะบ้านหลังนี้คือกาย มันทำท่าจะ
สลายตัวไป ใจเจ้าจิตก็กลัว เกิดความดิ้นรน วิ่งหาทางป้องกันที่
จะไม่ให้ตาย แต่แล้วกฎของธรรมชาติมันก็ต้านทานไม่อยู่ ลงผล
สุดท้ายเมื่อตายจริงๆ ใจตัวผู้ที่ยึดกลัวนี้มันไม่ตายเลย

อาตมาเคยตายเล่นๆอยู่หลายทีแล้ว ในขณะที่ตายลงไปในนั้น
ไม่เห็นมีอะไรที่น่ากลัว แต่มันกลัวก่อนที่จะตาย เช่นอย่างเรา
นั่งสมาธิภาวนา พอจิตสงบลงไป ลมหายใจละเอียดๆลงไป
หายใจแผ่วๆๆ ร่างกายทำท่าจะหายไป ลมหายใจทำท่าจะ
หายไป นั่น เรากำลังจะถึงจุดแห่งความตายแล้ว ถ้าหากว่าเรา
ไม่ตกใจเสียก่อน พอลมหายใจหายขาดไป ร่างกายหายไป
ความรู้สึก จิตได้ปรากฏตัวเด่น ลอยเด่นเฉพะาะตัว ไม่มีรูปมีร่าง
มีความสว่างไสวลอยเด่นอยู่ในท่ามกลางความเว้งว่าง เราก็จะรู้
ทันทีว่านี่คือเราตายแล้ว ส่วนร่างกายก็ถูกทอดทิ้ง บางทีก็เกิด

นิมิตมองเห็นว่าร่างกายเน่าเปื่อยผุพัง สลายตัวไปจนไม่มีอะไร
เหลือ นั่นแหละคือการตาย

ใครนั่งสมาธิทำจิตให้สงบจนกระทั่งตัวหาย หรือไม่ถึงขนาด
นั้น เพียงแต่ทำจิตให้มีวิตก วิจารณ์ ปิติ สุข เอกัคคตา ทำฌาน
ที่ ๑ ให้บังเกิดขึ้นอย่างมีพลังอย่างมั่นคง จิตดำรงอยู่ใน
ฌานจนเหนียวแน่น ในขณะที่จิตปราโมทย์บันเทิงอยู่กับ
อารมณ์จิตคือตัววิตกและวิจารณ์ บันเทิงอยู่กับปิติและความสุขซึ่ง
เกิดจากสมาธิ เกิดจากความสงบ แล้วเป็นหนึ่งในอยู่ที่อารมณ์จิต
ในปัจจุบัน ลืมแล้วซึ่งความเป็นมนุษย์ ไปจุติอยู่ในภพของพรหม
ถ้าจิตเจริญอยู่ในฌานที่ ๑ นั้น อยู่ในภูมิของรูปพรหม จิตอยู่ใน
ฌานที่ ๑ นั้นมันตายไปแล้วจากมนุษย์ แต่ไปเกิดเป็นพรหม นี้
ถ้าใครทำจิตให้บรรลุถึงฌานที่ ๑ ได้ คนนั้นเคยตายมาแล้ว
แล้วเราจะต้องตายไปตามลำดับๆ ตายจนกระทั่งว่า วิตก วิจารณ์
ปิติ สุข มันหายไปหมด ยังเหลือแต่จิตดวงเดียว มีแต่เอกัคคตา
ร่างกายหายสูญ สาบสูญไปหมด อันนี้คือการตาย ผู้ที่เคยทำ
สมาธิจิตสงบมาแล้วอย่างนี้ก็กล่าวนี้ ได้ชื่อว่าเป็นผู้ตายเล่นๆ

หรือหัดตายไว้ก่อนที่จะตายจริง อันนี้ขอฝากนักปฏิบัติธรรม
ทั้งหลายไว้พิจารณา

ที่นี้มีปัญหาหนึ่ง ในเมื่อเราตายไปแล้ว เรานั่งสมาธิอยู่ ๓๐
นาที ถ้าจิตสงบอยู่ในดังที่กล่าว เราก็ตายไปแล้ว ๓๐ นาที ที่นี้
ถ้าตายไปแล้ว จิตมันนิ่งๆอยู่ มันก็ได้แต่สว่าง รู้อยู่แต่เฉพาะที่
แต่ถ้าหากว่ามันตายไปแล้ว อ้าว สมมุติให้ได้ใช้ความตาย ก็ว่า
ตายซะ จิตเข้าสู่สมาธินี้คือความตาย เพราะมันปล่อยวาง
ความรู้สึกว่ามีกาย พอจิตสงบมาลงสู่สมาธิ มันเป็นอาการแห่ง
ความปีติ หรือความเคลื่อน ความปีติหรือความเคลื่อนนั้นคือ
ความตาย ว่ากันโดยตรงเป็นอย่างนี้ เวลานี้เราเป็นมนุษย์ ถ้าเรา
ตายแล้ว จิตวิญญาณของเราจตุติจากร่างมนุษย์ เมื่อจากร่าง
มนุษย์จะไปเกิดเป็นร่างอะไรแล้วแต่บุญแต่กรรม ถ้ากรรมเป็น
บาป ไปเกิดเป็นผี กรรมเป็นบุญ ไปเกิดเป็นเทวดา ถ้าจิตของผู้
นั้นทรงสมาธิ ทรงฌานเอาไว้ ตายในขณะที่อยู่ในฌานก็ไปเกิด
เป็นพระพรหม ซึ่งแล้วแต่บุญกรรมจะหนุนส่งให้เป็นไป

ทีนี้ถ้าเราอยู่ในสมาธิได้นานๆ จิตของเราส่งกระแสออกไป
เที่ยวข้างนอก บางทีมันก็จะได้เที่ยวกับไปคุยกับผี ไปเที่ยวคุย
กับเทวดา ไปเที่ยวคุยกับเปรต บางทีดันทุรังลงไปถึงนรกและไป
นั่งคุยอยู่กับยมบาล บางทีเผลอ จิตของเราสงบแล้ว ลงไปเที่ยว
นรก พอไปถึงแล้วยมบาลก็รีบเปิดบัญชีทันที พอเปิดบัญชีแล้วก็
ถามว่าคุณชื่ออะไร ฉันชื่อ นาย ก อ้อ นาย ก ยังไม่สิ้นอายุ
กลับไปก่อน วันนั้น เดือนนั้น ปีนั้นจึงค่อยมา ทีนี้ถ้าหากว่าใคร
ไปจับนาย ก มา ยมบาลจะสั่งให้เอาไปส่งคืน

ยกตัวอย่างเช่นครั้งหนึ่ง อาตมานอนเฝ้าภิกษุไข้อยู่ได้ตื่นไม่
มีญาติของคนไข้คนหนึ่งซึ่งมานอนเฝ้าเป็นเพื่อนกันเกิดนอน
หลับแล้วละเมอไป ส่งเสียงร้อง ทีนี้ใครๆเค้าก็เที่ยวกันปลุกให้แก
ตื่น พอแกตื่นมาแล้วแกก็เล่าให้ฟัง แกบอกว่ามีคนร่างอ้วนๆ
ดำๆ ถืออาวุธมาจับ แกลากไปโน่น ไปทางทิศตะวันตก ทีนี้พอ
ไปถึงที่แห่งหนึ่งเหมือนกับศาล คนที่ประจำอยู่นั้นเหมือนกับ
ตุลาการ พอไปถึงเค้าเปิดบัญชี เค้าบอกว่า อ้าว เขาคนมาผิด
แล้ว อันนี้มันไม่ใช่ พระคำ แต่เป็นนายคำ พระอาพาธที่อาตมา

นอนเฝ้าอยู่นั้นชื่อพระคำ แต่คนที่ถูกจับไปเป็นนายคำ เค้าบอก
ว่าเอานายคำนี้ไปส่งก่อน พรุ่งนี้บ่ายสี่โมงจึงค่อยไปเอาพระคำ
มา ถ้าไม่รู้ ไปถามมหาพุท นอนเฝ้าอยู่ร่วมไม้นั้น เค้าว่าอย่างนั้น
เค้าเล่าให้ฟัง ที่นี้ก็มาคอยดูว่าวันหลังวันพรุ่ง พอวันรุ่งขึ้น เพราะ
บ่ายสี่โมงปั๊บ พระคำใจขาดทันที ถูกยมบาลมาเอาไปแล้ว

ที่นี้เรื่องที่เรานั่งสมาธิภาวนา ถ้าจิตของเราสามารถไปส่ง
กระแสไปในที่ต่างๆได้ บางทีก็ไปถึงนรก บางทีก็ไปถึงสวรรค์
แล้วก็ไปรู้เรื่องนรก เรื่องสวรรค์มา มาเล่าให้หมู่ฟัง ถ้ายังคนที่
สลับไปเป็นเวลานานๆนั้น ยิ่งไปเที่ยวอย่างสนุกสนานได้เรื่องได้
ราว พอฟื้นขึ้นมาแล้วก็มาเล่าให้เพื่อนฝูงฟัง เป็นหลักฐานพยาน
ว่านรกมีมัย สวรรค์มีมัย คนที่ไปรู้ไปเห็นมาแล้วเค้าก็ว่าสวรรค์มี
นรกมี แต่ผู้ฟังจะเชื่อหรือเปล่านั้นก็ไม่ทราบ แต่คนที่เค้าไปเห็นรู้
แล้วเค้าก็ว่าเชื่อ

เช่นอย่างบางครั้งบางที อาตมาไปอยู่ป่า อยู่ดง โคนผีมัน
หลอก โคนผีมันตบหน้า บางทีมีใครเค้ามาถามว่าผีมีมัยหลวง
พ่อ อาตมาก็บอกว่า เออ ถ้าใครไม่เห็นผี จะว่าผีไม่มีก็สมควรอยู่

แต่อย่าไปกลัวผี แต่คนที่เชื่อว่าผีไม่มี แล้วยังกลัวผีอยู่ อันนั้น
หลอกตัวเอง อาตมาเคยโดนผีมันหลอก โดนผีมันตบหน้าแล้ว ก็
ขอยืนยันได้ว่าผีมันมี เพราะเราเห็นแล้ว เห็นด้วยตา สัมผัสได้
ด้วยใบหน้า มีหลักฐานยืนยันเพราะเราได้สัมผัสมาแล้ว ก็ยืนยัน
ได้ว่าผีมี ทุกวันนี้ใครมาถามก็ตอบว่าผีมี เพราะเราเห็นมันอยู่
แล้ว

ทีนี้ถ้าใครมองเห็นผี รู้ว่าผีมี เห็นผีแล้วก็จะกลัวก็สมควรอยู่
หรือกลัว แต่คนที่กลัวว่าผีไม่มี แต่เสร็จแล้วก็อดที่จะกลัวไม่ได้ มัน
จะกลายเป็นการหลอกตัวเอง เพราะฉะนั้นในทำนองเดียวกัน
การทำสมาธิภาวนานี้ ในเมื่อจิตมันสงบลงไปแล้ว มันก็
เหมือนกับตายแล้วครั้งหนึ่ง ถ้าจิตอยู่ในระดับอุปจาระสมาธิ
หรืออยู่ในระดับฌานที่ ๑ ถ้าหากว่าจิตไม่เข้าอยู่ ไม่รู้ที่อยู่ในจิต
ส่งกระแสออกไปนอก พอไปเกิดนิमितต่างๆขึ้นมาแล้ว จิตของเรา
จะทิ้งฐานเดิม ไปยึดฐานใหม่ หมายความว่าทิ้งร่างกายเดิม
แล้วไปเกิดเป็นร่างกายใหม่ขึ้นมา ร่างกายใหม่นั้นจะเดินไปในที่
ทุกหนทุกแห่ง บางทีก็ไปพบเทวดา บางทีก็ไปพบผี บางทีก็พบ

พระอินทร์ พระพรหม ยม ยักษ์ แล้วแต่นิมิตภาพมันจะปรุงให้
เป็นไป

ในเมื่อเป็นเช่นนั้น ความรู้สึกจะรู้สึกกว่าเรานี่ เดินไปเที่ยว ไป
ดูนรก ไปดูสวรรค์ ได้ไปคุยกับเทวดา คุยกับยมบาล นอกจากจะ
รู้กำหนดวันตายของตัวเองแล้ว ยังพกเอากำหนดวันตายของ
เพื่อนฝูงมาด้วย อุตส่าห์มาแล้วให้หมู่ฟัง นี่มันเป็นไปได้อย่างนี้
เพราะฉะนั้นเรื่องพ้นเอกพิเศษเสนาะ ที่ตายไปสองครั้งสองครา
แล้วนำเรื่องมาแล้วให้หมู่ฟัง ก็เช่นเดียวกันกับผู้เข้าสมาธิภาวนา
แล้ว จิตส่งกระแสนอกไปนอก ไปรู้เห็นในที่ต่างๆ ก็จดจำไว้ แล้ว
ก็มาเล่าให้หมู่ฟังได้ ที่เรามองเห็นได้ชัดๆ ในปัจจุบันนี้ ความ
เป็นไปของหลวงปู่ฤาษีลิงดำ นำคนไปฝึกมโนมยิทธิ ดูนรก ดู
สวรรค์ ก็มีลักษณะความเป็นไปแบบเดียวกันกับเรื่องของพ้นเอก
พิเศษเสนาะ ผู้ที่นั่งดูนรก ดูสวรรค์ มโนมยิทธินี้ ไปดูนรกได้ ไปดู
สวรรค์ได้ ไปติดต่อกับวิญญาณในโลกอื่นได้ ปู่ย่าตายายของ
ใครตายลงไปแล้ว ไปอยู่สุขทุกข์อย่างไร ไปติดต่อเชิญมาคุยกัน
ได้ นี่คือนี่ที่เป็นไปได้ คนตายโดยบังเอิญ สลับไปแล้วก็ฟื้น

ในขณะที่สลบไปอยู่นั้น ก็ไปเที่ยวในที่ต่างๆ เหมือนกับที่เรา
เดินๆไปเที่ยวเมืองโน้นเมืองนี้อย่างนั้นแหละ

ที่นี้คนที่อยู่ในสมาธิ นั่งสมาธิพอจิตสงบเคลิ้มๆลงไป สว่าง
ขึ้นมา กระแสจิตส่งออกไปข้างนอก ก็ไปเที่ยวดูโน่นดูนี่
เหมือนกับคนตาย สรุปลงแล้วไปเที่ยวในที่ต่างๆเหมือนกัน อันนี้
มันเรียกว่าเป็นสภาพจิตที่ถอดร่างออกไปจากร่างกายเดิม บาง
ท่านบอกว่ามันเกิดเป็นกายทิพย์ขึ้นมา ทิ้งกายเดิมแล้วเกิดเป็น
กายทิพย์ กายทิพย์สามารถไปเที่ยวในที่ต่างๆได้ จะไปเที่ยวนรก
ก็ได้ ไปเที่ยวสวรรค์ก็ได้ ไปเที่ยวที่ไหนๆ อังกฤษ อเมริกา
ต่างประเทศ ออสเตรเลีย ไปไหนได้ทั้งนั้นใน

เมื่อถอดร่างออกไปแล้ว ญาติโยมผู้ฟังเคยเห็นผีเดินมาหรือ
เปล่า ข้อสังเกตร่างกายคนกับร่างกายผีนี้มันต่างกัน แต่รูปทรง
มันเหมือนกัน แต่ความหนาความบางมันคนละอย่าง ร่างกาย
ของคนมันเป็นร่างกายที่บวม ถ้ามันบังดวงไฟแล้วมองไม่เห็น ถ้า
บังดวงไฟแล้วจะมองไม่เห็นดวงไฟ เห็นแต่กายดำมืดอยู่ แต่ถ้า

ร่างกายผีมันไปบังดวงไฟ เราจะมองทะลุเห็นดวงไฟ นี่ข้อสังเกต
มันเป็นอย่างนี้

บางทีไปภาวนาอยู่ในป่าในดง อ้าว เห็นเพื่อนฝูงเดินมา ก็
จะเข้าใจว่าผีปู่ผีย่าเขามาหลอกมาหลอนอะไรทำนองนั้น ถ้า
มองดูร่างที่บิดำๆแล้วก็ไม่ใช่ร่างผี แต่มองทะลุแล้ว เป็นร่างผี นี่
ข้อสังเกตมันเป็นอย่างนี้ อาตมาเคยเห็นมาแล้ว นำมาเล่าสู่ท่าน
ทั้งหลายฟัง

เอาหละ การบรรยายธรรมก็รู้สึกว่าจะออกนอกกลุ่มออกทาง
เพราะกลอนมันพาไป แต่จะด้วยประการใดก็ตาม สิ่งทีกล่าวนมา
นี้มันเป็นเรื่องเกี่ยวพันกับการทำสมาธิทั้งนั้น จุดประสงค์ของ
การทำสมาธิภาวนานี้ เพื่อให้จิตของเราู้เห็นเป็นไปเช่นนั้น
หรือ หรือว่าเราต้องการอะไร สิ่งทีรู้เห็นเป็นไปดังทีกล่าวนมาแล้ว
เป็นแต่เพียงผลพลอยได้ซึ่งเกิดจากภาวนา ผู้ทีทำสมาธิภาวนา
สิ่งเหล่านี้จะเป็นทางผ่านของจิต แม้เราทำสมาธิลงไปแล้ว เมื่อ
จิตสงบสว่างลงไป สิ่งเหล่านี้ไม่อยากจะรู้ มันก็รู้ เพราะมันเป็น

เรื่องของธรรมดา ไม่อยากให้เห็น มันก็เห็น เพราะมันเป็นเรื่อง
ของธรรมดา

แต่ผู้ที่ภาวนาทำสมาธิไปจนกระทั่งจิตคล่องตัวแล้ว สมาธิมี
พลัง สติแก่กล้า ภาวนาแล้วที่หลังนิมิตจะไม่ค่อยเกิด แต่จิตของ
เราจะสงบเข้าไปรู้อยู่ที่จิตเพียงอย่างเดียว ถ้าในขณะใดที่กายยัง
ปรากฏอยู่ จิตสงบเป็นสมาธิแล้ว มันจะไปท่องเที่ยวอยู่ในกาย
กำหนดรู้ที่อยู่ในกาย แล้วมีความรู้เตรียมพร้อมอยู่ที่จิต ทุกสิ่งทุก
อย่างที่เกิดขึ้นกับกาย ทุกขเวทนา สุขเวทนา อุเบกขาเวทนาที่
เกิดขึ้น จิตสามารถกำหนดรู้ได้โดยอัตโนมัติ ทุกข์เกิดที่กาย สุข
เกิดที่กาย ไม่สุขไม่ทุกข์เกิดที่กาย กายเป็นแดนเกิด ถ้ากายไม่มี
สุขทุกข์ไม่มี

ที่นี้สุขอันบังเกิดแต่สมาธิ ปิติและความสุขเกิดจากการ
บำเพ็ญสมาธิ ก็เกิดที่กายเหมือนกัน ลองสังเกตดูถ้าเราภาวนา
แล้ว ปิติมันบังเกิดขึ้น ตัวโยก ขนหัวลุกหัวพอง มีจิตใจสิงโลด มี
กายเบาใจเบา กายสงบใจสงบ เหมือนกับจะลอยขึ้นสู่อากาศ
อากาโรเช่นนั้นปรากฏอยู่ในขณะที่เรารู้สึกว่ามีกาย แต่ถ้ากายดับ

หายไปจากความรู้สึกแล้ว อาการเหล่านั้นก็หาย วิตก วิจารณ์ ปีติ
สุขก็หายไปหมด ยังเหลือแต่จิตเป็นหนึ่งซึ่งเรียกว่า **เอกัคคตา**
จิตเป็นหนึ่ง หนึ่งอยู่ที่จิต ไม่มีสอง ที่ว่าไม่มีสองเพราะกายไม่มี
จิตสงบเป็นอัปนาสมาธิขั้นละเอียดแล้วกายไม่มี มีแต่จิตสงบ
สว่างไสวเหมือนดวงไฟที่ลอยอยู่ หรือเหมือนดวงอาทิตย์ ดวง
จันทร์ที่ลอยอยู่เหนือโลกอย่างนั้น ร่างกายตนตัวไม่มีแล้ว ที่นี้ใน
ขณะนี้เรียกว่าจิตอยู่ใน**อัปนาสมาธิ** เป็น**อัปนาจิต** และก็
เป็น**สมถกรรมฐาน** ถ้าจะว่าโดยฌาน ก็**อัปนาฌาน** ว่าโดย
จิตก็ **อัปนาจิต** ว่าโดยสมาธิก็ **อัปนาสมาธิ** เป็นความสงบ
ของจิตอันเป็นเบื้องต้น เรียกว่าสมาธิเบื้องต้น

ที่นี้สมาธิเบื้องต้นเนี่ยแหละ ผู้ภาวนามาฝึกฝนบ่อยๆ ทำให้
คล่องทำให้ชำนาญชำนาญแล้วสมาธิที่มันอยู่ในวงแคบๆ สงบรู้อยู่
ที่จิตนี้ มันจะค่อยขยายวงกว้างออกไป จิตสงบแบบนี้เป็นจิต
สมถะ เป็นสมาธิขั้นสมถกรรมฐาน ซึ่งนักภาวนาในสมัยปัจจุบัน
นี้ เคঁากลัวกันนักกลัวกันหนา กลัวว่าจิตจะไปติดสมถะ ท่านผู้ฟัง
ทั้งหลาย นักภาวนาทั้งหลายเคยกลัวมั๊ยว่าจิตจะไปติดอยู่ที่

สมณะ เรากำลังเริ่มจะปฏิบัติ กำลังเริ่มภาวนาเพื่อให้จิตมีสมาธิ แต่เสร็จแล้วเราไปกลัว ไปกลัวว่าจิตมันจะไปติดสมณะ แล้วเมื่อไหร่จิตมันจะสงบเป็นสมาธิได้ซักที มันจะมีเป็นในทำนองที่ว่า เราทำมาค้าขายอยากจะเป็นเศรษฐี พอลงมือทำงานแล้วกลัว กลัวว่าเราจะเป็นเศรษฐี เลยหยุดทำงาน เมื่อไหร่เราจะได้เป็นเศรษฐีกันซักที

เพราะฉะนั้นนักปฏิบัติไม่ต้องกลัว สมาธิเป็นสิ่งที่นักปฏิบัติทั้งหลายต้องการ สมาธิเป็นสิ่งที่ เป็นคุณธรรมที่เป็นพื้นฐานให้เกิดสติปัญญา เป็นคุณธรรมที่เป็นพื้นฐานให้เกิดพลังทางสติสัมปะชัญญะ ทำให้จิตมันคง เป็นที่รวมของจิต โดยปกติแล้วจิตของเรามันแผ่ส่ายอยู่รอบทิศ เมื่อสามารถทำจิตให้สงบ มารวมอยู่ในสมาธิเป็นจุดหนึ่ง แม้เพียงห้านาที สิบนาที เป็นชั่วโมง ได้ยิ่งดี จะไม่ดีหรือ เพราะฉะนั้นอย่าไปกลัว ถ้าจิตสงบได้แล้ว ปัญญามันจะเกิดขึ้นมาเอง

แม้ว่าปัญญาจะไม่เกิดในขณะที่จิตสงบนิ่งก็อย่าไปตกใจ เมื่อเราออกจากความนิ่งมาแล้ว สมาธิ สติ ปัญญาของเรามันจะ

มาอยู่กับ ยืน เดิน นั่ง นอน รับประทานอาหาร ดื่ม พุด คิด ทุกขณะจิตทุก
ลมหายใจ มันจะได้ประโยชน์ในตอนนี้ ตอนที่เข้าไปนั่งอยู่เฉยๆ
ก็เปรียบกันกับการนอนหลับ การนอนหลับท่านได้อะไรดีขึ้น
ธรรมชาติของร่างกายมันก็ได้พักผ่อน เมื่อนอนหลับแล้วร่างกาย
ก็ได้พักผ่อน ในเมื่อร่างกายได้พักผ่อนอย่างพอสมควรหรือเต็มที่
ตามที่ต้องการ ก็ทำให้เกิดกำลังภายใน เมื่อเกิดกำลังภายใน
ร่างกายสมบูรณ์ สุขภาพจิตมันก็ดีขึ้น

เพราะฉะนั้นการที่จิตเข้าไปสงบอยู่ในสมาธิขั้นอัปปนา
แม้ว่ายังไม่เกิดปัญญาความรู้ใดๆก็ตาม ร่างกายของเราก็ได้
พักผ่อน จิตของเราก็ได้พักผ่อน ได้พักผ่อนแล้วมันก็ทำให้เกิด
พลังงาน ในเมื่อเกิดพลังงานแล้วกายก็แข็งแรง จิตก็เข้มแข็ง
ในขณะที่เราทำงานทำการ ความแน่วแน่ของจิตของสติมันจะมี
ความมั่นคงยิ่งขึ้น แม้ว่าในขณะที่จิตนี้รู้อยู่ที่จิตนั้นมันจะไม่เกิด
ความรู้อะไรก็ตาม อย่าไปตกใจ ขอให้มันนิ่ง รู้อยู่ในจุดๆเดียวซึ่ง
เรียกว่าสมณะหรืออัปปนาสมาธิ เป็นชั่วโหม่งๆ เป็นปีกก็ปล่อยให้

มันเป็นไปเถอะ แต่ว่าเมื่อลืมตาออกมาแล้ว จะมองเห็น
ประโยชน์ของมันได้ที่

อีกอย่างหนึ่งมีผู้กล่าวว่า สมมติขั้นสมถกรรมฐานไม่เกิด
ความรู้ ความรู้มันไม่เกิดขึ้น จริง! ความรู้มันไม่เกิดขึ้น แต่ถ้ามัน
มีสิ่งรู้หละ เช่นอย่างเวลาท่านเพ่งอสุภกรรมฐาน พอจิตมองเห็น
กระดูก โครงกระดูก อ้าว ถ้าใครเคยทำกรรมฐาน มองเห็นนิมิต
เห็นโครงกระดูก ในขณะที่ท่านมองเห็นโครงกระดูกนั้น จิตของ
ท่านว่านี่คือโครงกระดูกหรือเปล่า อาตมาเข้าใจว่ามันไม่เรียก
มันแต่เพียงเห็นอยู่รู้ที่อยู่เท่านั้น

ที่นี้สมมติขั้นสมถะหรือว่าอัปปนาสมมตินี้มันยังมีเหนือ
สมถะยังมีเหนือสมถะขึ้นไปอีก สมถะที่เหนือสมถะท่านเรียกว่า
โคตรภูญาณ หรือโคตรภูฌาน มันเกิดกับภูมิจิตของผู้ที่
พิจารณาทุกสิ่งทุกอย่าง จนแตกฉานคล่องตัวชำนาญแล้ว
ทำให้จิตสงบเป็นสมมติขั้นอัปปนาไปสู่จุดว่าง ไม่มีอะไร ที่นี้เมื่อ
จิตไปยับยั้งอยู่ในจุดว่างไม่มีอะไร พอสมควร ปัญญามันผุดโผล่
ขึ้นมา ปัญญาอันนี้มันจะเป็น**ปัญญาชั้นโลกุตตระ** จิตมันจะไป

ลอยเด่นอยู่เหนือโลก แล้วมองเห็นโลกทุกส่วน เหมือนดวงอาทิตย์ที่ส่องแสงลงมายังโลกให้เกิดความสว่างไสว และกระทบต้นไม้ภูเขาเหล่ากาสต์ว์บุคคลอะไรต่างๆทั่วไปหมด ข้ออุปมาอุปไมยอันนี้ฉันใด ในเมื่อจิตของผู้ที่ผ่านสมณะสมาธิขึ้นไปอยู่เหนือสมณะอยู่ชั้นหนึ่งซึ่งเรียกว่า โคตรภูมณาณ หรือ โคตรภูมณาณ จิตดวงนี้สามารถที่จะส่งกระแสมามองดูโลกได้ทั่วถ้วนแล้วแต่พลังจิต

ถ้าเป็นพลังจิตของพระพุทธเจ้านี้ เข้าใจว่ารัศมีแห่งความสว่างไสวแห่งจิตของพระองค์ท่าน จะแผ่คลุมโลกโดยไม่มีส่วนมืดปิดบัง แต่วิสัยของอริยะซึ่งเป็นลูกศิษย์ของพระพุทธเจ้านี้ บางทีก็มองเห็นบางส่วนบางซีกเท่านั้น ไม่แผ่คลุมไปถึงทั่วโลก เหมือนอย่างพระพุทธเจ้า เพราะฉะนั้นภูมิแห่งพระสาวกจึงแคบกว่าพระพุทธเจ้า สำหรับพระพุทธเจ้านี้รู้รอบโลก **โลกะวิทู**รู้แจ้งซึ่งโลก เมื่อจิตของพระองค์ไปลอยเด่นอยู่เหนือโลก สามารถมองเห็นทุกสิ่งทุกอย่างในโลก แผ่นดินต้นไม้ภูเขาเหล่ากาสต์ว์

มองเห็นหมด สัตว์ทุกชนิด มองเห็น มนุษย์ก็เห็น ผีก็เห็น เปเรตก็
เห็น เทวดาก็เห็น เห็นหมด

ในเมื่อเห็นความจติของสัตว์ทั้งหลายเป็นไปต่างๆกัน
พระองค์ก็สามารถมองรู้เหตุที่จะให้สัตว์ทั้งหลายเกิดเป็นเช่นนั้น
เพราะอะไร เพราะกฎของกรรม ในเมื่อพระพุทธองค์รู้แจ้งในกฎ
ของกรรมแล้วจึงมาสอนว่า **กัมมัสสะกา กัมมะทายาทา กัม
มะโยนิ กัมมะพันธุ กัมมะปะฏิสะระณา** สัตว์ทั้งหลายมีกรรม
เป็นของๆตน มีกรรมเป็นผู้ให้ผล มีกรรมเป็นแดนเกิด มีกรรม
เป็นผู้ติดตาม มีกรรมเป็นที่พึ่งอาศัย **ยัง กัมมัง กะริสสันติ กัล
ยาณัง ปาปะกัง วา ตัสสะ ทายาทา ภาวิสสันติ** สัตว์ทำกรรม
อันใดไว้ ดีก็ตาม ชั่วก็ตาม จะต้องได้รับผลของกรรมนั้นแน่นอน
นี่เป็นพระดำรัสของพระพุทธเจ้า

ท่านเชื่อหรือเปล่าว่าพระพุทธเจ้าสอนถูกต้อง ทำกรรมดี
ได้รับผลดี ทำกรรมชั่วได้รับผลชั่ว ดังนั้นพระพุทธศาสนานี้
พระพุทธเจ้าสอนให้ละความชั่วแล้วประพฤติกความดี ทำจิตให้
บริสุทธิ์สะอาด เราจะละความชั่วกันที่ตรงไหน **ศีล ๕** ที่ได้

สมาทานมาแล้วนั้น ละลงไป ไม่ต้องกังวลสิ่งอื่น คือ ๕ ข้อ
เท่านั้นเหลือเกิน ขอให้มันเด็ดขาดลงไป ทีนี้ทำความดี พยายาม
ปลุกฝังจิตใจให้ซึ่งให้มันคงในการละความชั่วดังที่กล่าว ในเมื่อ
ละความชั่วดังที่กล่าว จิตมีความมั่นคงต่อการละความชั่ว จิต
ของเรามีแนวโน้มในการชำระตัวเองให้บริสุทธิ์สะอาด มีความ
ซื่อสัตย์ตรงไปตรงมาต่อหน้าที่ของตนเอง เช่นอุบาสกอุบาสิกา
ทำหน้าที่ของตนตรงไปตรงมาไม่บิดพลิ้ว เป็นพระภิกษุสงฆ์ทำ
หน้าที่ของตนอย่างตรงไปตรงมาไม่บิดพลิ้ว แล้วก็ได้ชื่อว่า
ผู้ทำจิตทำให้ซื่อสัตย์สุจริต ความซื่อสัตย์สุจริตคือความ
สะอาดแห่งจิต จึงได้ในคำว่าชำระจิตของตนเองให้สะอาด

สพฺพปาปสฺส อภรณํ กุสลสฺสปสมฺปทา สจิตฺตปริ

โยทปนํ เอตํ พุทฺธาน สาสนํ การไม่ทำบาปทั้งปวง การยัง
กุศลให้ถึงพร้อม การชำระจิตให้บริสุทธิ์ นี่เป็นคำสอนของ
พระพุทธเจ้าทั้งหลายด้วยประการฉะนี้ ได้บรรยายมาพอเป็น
เวลาอันสมควรแล้ว จึงขอยุติการบรรยายธรรมลงเพียงแค่นี้

ที่มา: <https://youtu.be/PpNDVBJFuel>